

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Genevieve
Cogman
**ORASUL
MASCAT**

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

ARMADA

ordinii, iar un mediu stabil pentru oameni este posibil undeva la mijloc¹. Bibliotecarii juniori pot fi pedepsiți aspru dacă fraternizează în mod nepermis cu Neamul Frumos. Este în special cazul celor care par să submineze neutralitatea Bibliotecii, care trebuie păstrată cu orice preț. Ar trebui să subliniem că nu vom emite judecăți cu privire la „binele omenirii”. Omenirea ar trebui să fie lăsată să își ia propriile decizii. Scopul Bibliotecii este să împiedice omenirea să creadă în realitatea absolută. Sau în opusul ei.

Asta vei face recuperând cărțile desemnate: vei păstra echilibrul.

PROLOG

Peste Londra plutea smogul. Simțurile lui Kai erau mai ascuțite decât ale unui om, deși încerca să nu atragă prea mult atenția. Dar nici măcar el nu vedea pe o alee întunecată mai bine decât un londonez de rând. Chiar și londonezii get-beget circulau cu prudență pe străduțele înguste din spatele gării King's Cross.

Dar unde se înregistra o rată crescută a criminalității, detectivii prosperau. Iar el era aici pentru a se întâlni cu Peregrine Vale, prieten și justițiar.

Se opri să inspecteze vitrina unui amanet, încercând să măsoare strada din spatele său. Nu vedea pe nimeni să-l urmărească, dar plutea ceva în aer, ceva care îl făcea să presimtă pericolul. Existau însă puțini oameni care să aibă curajul să provoace un dragon și nu credea că ar putea întâlni vreunul pe străduțele din zonă.

Vale se afla într-un depozit, chiar după colț. Aproape că ajunsese; Kai avea să afle curând ce fel de ajutor îi putea oferi în legătură cu acest caz.

Deodată se auzi un strigăt. Era un glas de femeie, profund îngrozită, întrerupt brusc de un icnet însoțit de tuse. Kai se întoarse brusc și miji ochii prin ceață. Doi bărbați și o femeie erau înghesuiți la capătul unui pasaj deosebit de întunecat. Unul dintre agresori ținea brațele femeii la spate, în timp ce al doilea își ridica pumnul să lovească iar.

– Dați-i drumul! spuse Kai, calm.

Se putea descurca foarte ușor cu doi oameni. Chiar dacă erau vârcolaci, nu reprezentau cine știe ce pericol. Dar asta avea să-l întârzie.

¹ Suntem conștienți că acest lucru este extrem de simplist. O discuție profundă depășește scopul acestui document informativ și necesită un nivel ridicat de cunoaștere a limbii.

– Pleacă! mârâi unul dintre ei, întorcându-se spre el. Nu-i treaba ta și nici nu ești pe tarlăua ta!

– Este treaba mea, dacă așa aleg eu.

Kai avansă pe alee, către grup, cântărindu-i așa cum îl învățase maestrul de arme al tatălui său. Bărbații erau musculoși, bine legați, însă amândoi aveau început de burtă și reflexe lente. Îi putea dovedi, așa cum mai dovedise și alții de teapa lor, cu câteva zile în urmă.

Unul dintre ei se îndreptă spre el, cu pumnii ridicați într-o imitație slabă a poziției de boxer. Se mișca mai agil decât anticipase Kai, dar nu suficient de repede. Fentă cu pumnul drept, apoi încercă o directă cu stângul, spre maxilarul lui Kai. Acesta făcu un pas într-o parte, lovi cu muchia palmei în zona rinichilor, îi dădu un șut în fluierul piciorului, să-l dezechilibreze, și îl izbi cu capul de zid. Bărbatul se chirco la pământ.

– Nu e cazul să... începu celălalt, făcând câțiva pași în spate, pe alee, în timp ce ținea femeia în fața lui, ca pe un scut.

În ochi i se citea deja panica.

– Mai bine pleci și nu va suferi nimeni.

– Dă-i drumul femeii și nu vei suferi *tu!* îl corectă Kai.

Înaintă, gândindu-se ce opțiuni avea. O fentă laterală și o lovitură directă în gâtul bărbatului ar fi prezentat cel mai scăzut risc pentru femeie, și totuși...

– Acum! se auzi o voce de sus.

Zgomot de uși trântindu-se atât din laterale, cât și din spate. Ceva căzu de sus, rostogolindu-se spre el într-o încâlceală de umbre. Kai se aruncă într-o parte, din instinct, dar aleea se umpluse de oameni. Erau cam o duzină, remarcă acea parte a minții sale antrenată pentru luptă, iar în spatele ușilor deschise mai erau și alții. Nu avea spațiu să se ferească. Părea o capcană. Atacatorii nu rămaseră în spate, lăsându-i pe ceilalți să încaseze lovituri, așa cum procedau borfașii, de obicei. Atacără direct, cei mai mulți cu mâinile goale, câțiva cu boxuri metalice.

Trebuia să bată în retragere și să scape. Nu era nicio rușine. O parte din pregătirea unui războinic consta și în a recunoaște forța superioară și a acționa în consecință. Cineva îl apucă de gât, pe la spate. El îi prinse brațul, se lăsă iute într-un genunchi și îl aruncă pe bărbat peste cap, trântindu-l peste cei care îl înconjurau. Rămânând în aceeași poziție,

se răsuci și seceră cu piciorul gleznele unui alt atacator. Se folosi de avânt pentru a se răsuci și a se ridica. Între el și calea de scăpare mai erau patru bărbați – patru obstacole de înlăturat.

Cazul lui Vale trebuia să fie tare important dacă suscita asemenea intervenții.

Kai remarcă plasa care îl ratase la milimetru, zăcând încâlcită pe asfalt. Arăta amenințător, cu bucăți de metal împletite printre sfori. Ciudat! De ce atâta efort ca să-l prindă tocmai pe el? Dacă îl capturaseră deja pe Vale, aveau să regrete.

Lovi cu cotul în spate, simțind un trosnet când atinse o bărbie, și o luă la fugă. Cel puțin unul dintre bărbații din fața lui trebuia să se dea la o parte.

Nu se așteptase ca toți să se arunce asupra lui deodată, ca un val uman. Aplică o lovitură înaltă într-o beregată, apoi una joasă, în niște vintre – lovituri năucitoare. Dar oamenii nu cădeau. Simțeau durerea, icneau, se împleticeau, dar tot îi țineau piept.

O lovitură bruscă în ceafă îi provocă o explozie de durere, iar încercarea lui de pătrundere își pierdu forța. Căzu într-un genunchi. Știa că se transformase într-o țintă, dar, pentru o clipă, mușchii lui refuzau să răspundă.

Un alt bărbat îl lovi în față. Scui pă sânge.

Un bărbat din spate se aruncă asupra lui Kai, trântindu-l pe pavajul murdar. Kai se chinui să respire. Vedeă scânteii. Prin vene îi curgea furie pură. Cum îndrăzneau acești oameni să îl atace așa?

Frica îi era străină. Nu era *posibil* ca ticăloșii ăștia să câștige.

Simți cum i se adaptează corpul natural, cum mâinile îi devin gheare, cum solzii încep să-i apară prin piele. Adevărata lui natură se trezea la viață odată cu furia. Voia să ridice fluviul împotriva lor, să îi spele de pe fața Londrei, să îi facă să plătească pentru *neobrăzarea* lor.

De partea cealaltă a orașului, simți Tamisa și toți afluenții ei agitându-se, ca răspuns la furia lui. O fi fost cel mai tânăr și cel mai neînsemnat dintre fiii tatălui său, dar rămânea un dragon din Casa Regală. Se scutură și îl azvârli cât colo pe individul care-i sărise în spate. Apoi se ridică, mârâind cu dinții la vedere.

Mai multe trupuri îl loviră deodată și îl trântiră la pământ, cu mâini grele țintuindu-i încheieturile. Ghearele sale lăsară urme, în timp ce se zbătea să își ia din nou avânt. Pentru prima dată, simți un grăunte de îndoială. Poate că ar fi fost mai înțelept să se transforme complet, într-o formă cu care ei nu se puteau lupta. Asta ar fi avertizat întreaga Londră că pe aleile sale se dezlănțuise un dragon, dar dacă se întâmpla asta...

O mână îl prinse de păr, trăgându-i capul pe spate, și simți un clinchet metalic în jurul gâtului. Simți izul feroce, electric de magie a Neamului în aer, înconjurându-l și *legându-l*. Strigă de uimire, apele fluviului începură să scadă, apoi nu le mai auzi deloc, iar degetele sale, din nou complet umane, zgâriară pavajul.

- Am rezolvat, se auzi o voce glacială.

Apoi Kai încasă o lovitură în cap și căzu fără cunoștință.

CAPITOLUL UNU

Cu o seară înainte...

Păcat de otrava din paharul ei cu vin, se gândi Irene. Încăperea subterană era călduroasă, iar vinul rece i-ar fi făcut bine.

Nu fusese nevoie de șoapta lui Kai peste umăr. Îl urmărise în oglindă pe bărbatul cu mască de corb. Numele lui adevărat era Charles Melancourt. Amândoi vânau aceeași carte de câteva săptămâni. Era agentul unui cumpărător rus. Irene era agenta Bibliotecii. Se întâlniseră de suficiente ori în timp ce investigau aceleași surse, iar el o recunoscuse cu siguranță, în ciuda măștii, întocmai cum îl recunoscuse și ea.

Licitația pentru obiectul prezentat se încheie. Era un set de zaruri placate cu aur, cu puncte din rubine. Urmără câteva aplauze răzlețe. Toată lumea purta măști, chiar și chelnerii care plimbau tăvi cu mâncare și vin. Licitația nu era tocmai ilegală, dar era cel puțin dubioasă. Clienții erau excentrici, bogătași și mulți oameni care angajau avocați doar ca să le dovedească nevinovăția absolută (față de orice). Pe pereți erau montate lămpi cu eter, care aruncau o lumină tremurătoare, albicioasă, în încăpere. Paietele de pe rochiile scumpe și decorațiile militare scânteiau, la fel ca obiectele pentru care se licita. Recunoscuse câțiva membri londonezi ai Neamului Frumos în spatele măștilor.

Dar lordul Silver, conducătorul lor neoficial, nu era prezent, iar pentru asta se simțea recunoscătoare.

Irene dobândise acces la licitație cu ajutorul lui Vale. Nu îi strica deloc să fie o prietenă apropiată a celui mai cunoscut detectiv din Londra. În schimb, îi promisese că se va asigura că atât ea, cât și Kai dispăreau înainte de miezul nopții, când era programată o razie a poliției. Intenționa să își țină promisiunea. Petrecuse ultimele câteva luni în lumea aceasta alternativă, construindu-și o identitate de acoperire ca traducătoare liber-profesionistă. Să aibă cazier ar fi reprezentat un mare impediment.

- Următorul obiect, mârâi crainica. Un exemplar din *Vrăjitoarea* lui Abraham - sau a lui Bram Stoker, inspirată din cartea cu același nume a lui Jules Michelet. Suntem siguri că oaspeții noștri știu deja că această carte a fost interzisă de guvernul britanic. Biserica a acuzat-o de indecență și erezie. Fără îndoială, va oferi cumpărătorului o lectură interesantă.

Râsul ei nu avea nici urmă de umor.

- Se vinde ca parte dintr-o colecție anonimă. Licitația începe de la o mie de lire. Oferă cineva o mie?

Irene ridică mâna. La fel și Melancourt.

- Doamna în costum negru de arlechin, o mie de lire, intonă crainica.

- O mie cinci sute! strigă Melancourt.

Sărea peste etape, în loc să lucreze metodic. În regulă. Măcar păreau singurii interesați de obiect.

- Două mii, spuse Irene, limpede.

- Două mii cinci sute! declară Melancourt.

Asta stârni șoapte printre ceilalți cumpărători. Cartea era rară, însă nu cine știe ce. Existau muzee care dețineau exemplare, așa că Irene dădea dovadă de etică profesională încercând să o cumpere în cursul unei licitații dubioase. Ar fi putut să o fure. Gândul o făcu să zâmbească.

- Trei mii.

- Cinci mii!

Saltul brusc de preț așternu tăcerea în încăpere. Oamenii o priveau pe Irene, întrebându-se ce urma să facă.

Kai se aplecă peste umărul ei. Respectându-și acoperirea de gardă de corp, rămăsese nemișcat, refuzând mâncarea și băutura, veghind geanta din material textil care adăpostea garanția.

- Îl putem lăsa să câștige și îl vizităm mai târziu, murmură el.

- Prea riscant, șopti Irene.

Ridică paharul de vin de pe tava pe care o ținea el, îl duse la buze și remarcă încordarea bruscă din postura lui Melancourt. Da, venise *de la el*. Își închipuise.

- **Vin, fierbi!** murmură ea în Limbaj și îl puse repede înapoi pe tavă când se încălzi sub degetele ei.

Vinul fierbea deja și se vărsa pe tavă, fâsâind și scoțând aburi, în timp ce se evaporă. Măinile lui Kai se încordară, dar continuă să țină bine tava.

Tensiunea se adâncise. Irene o întrerupse, spunând nonșalant:

- Zece mii.

Melancourt își lovi coapsa cu pumnul, înjurând.

- Mai sunt și alte oferte? întrebă crainica, ridicând glasul peste murmurul din sală. Zece mii de la doamna în arlechin negru, zece mii o dată, zece mii de două ori... adjudecat! Vă rugăm să veniți și să stabiliți condițiile de plată cu personalul nostru, doamnă. Mulțumim. Următorul obiect...

Irene ignoră următorul obiect, ridicându-se în picioare. Kai îi dădu tava unuia dintre chelneri și luă geanta, urmând-o spre biroul de plăți. Ea continuă să îl urmărească din priviri pe Melancourt, însă acesta se lăsase în scaun fără să facă vreo scenă. Bărbații și femeile pe lângă care trecea o salutară din cap, cu respect, iar ea le întoarse gestul, politicoasă.

- Plata, doamnă? solicită funcționarul de la birou, pe un ton neutru.

În spatele lui erau câțiva bărbați musculoși, cu misiunea de a ajuta clienții indeciși să își plătească achizițiile. Dar nu avea să fie nevoie de ei.

Irene continuă să zâmbească ușor în vreme ce funcționarul îi examina diamantele sintetice cu o lupă de bijutier. Acesta încheie tranzacția și îi întinse cartea. Dobândise nestematele de la un Bibliotecar care lucra într-o lume alternativă cu o tehnologie mult mai avansată și le folosea pentru cheltuieli. Producția de diamante de acolo era ieftină, prin comparație, și el nu dorise în schimb decât *Voltaire – Opere complete*, în ediție princeps, din lumea ei.

Erau la ușă când Melancourt îi prinse din urmă.

– Pot să-ți ofer un târg, spuse el, cu o voce scăzută, dar disperată. Dacă mă pui în legătură cu superiorul tău...

– Mă tem că este imposibil, spuse Irene. Am încheiat tranzacția. Te rog să mă scuzi. Își amintise că avea un termen, și era deja 22:30.

Melancourt strânse din buze sub mască.

– Să nu mă acuzi pentru ce se poate întâmpla, scuipe el. Acum mă scuzi, trebuie să plec.

Se repezi să le-o ia înainte, strigând după un chelner să-i aducă haina și pălăria.

Ieșiră din clădire pe la 22:45. Nu mai purtau măști. Noaptea era destul de senină, iar felinarele cu eter scoteau în evidență fiecare defect al străzilor din Soho. Câteva femei mișunau pe la colțuri, însă majoritatea erau în cârciumi sau operau la interior și niciuna nu se apropie de Kai și de Irene. Melancourt dispăruse deja.

– Crezi că va încerca ceva? întrebă Kai în șoaptă.

– Probabil. Să mergem spre Oxford Street. Ar trebui să fim în siguranță odată ce ieșim la drumul mare.

În timp ce se îndreptau în direcția respectivă, Irene se gândi la felul în care i se schimbase viața în ultimele câteva luni. Înainte, fusese o Bibliotecară de teren, îndeplinind misiune după misiune, sărind dintr-o lume alternativă în alta pentru a recupera cărți în folosul Bibliotecii interdimensionale pe care o reprezenta. Acum, avea o bază stabilă aici, ca Bibliotecară Invitată, avea un ucenic pe care îl respecta, avea până și prieteni. Să călătorești printre lumi nu era chiar cea mai bună modalitate de a clădi prietenii, mai ales când trebuia să își petreacă jumătate din timp deghizată.

Dar acum existau și oameni din lumea în care trăia, ca Vale, care știau ce era și o acceptau.

Să fie sinceră, îi și plăcea munca ei. Simțea *mulțumire* când îndeplinea misiunile Bibliotecii, prompt și eficient. Să recupereze cărți unice pentru Bibliotecă dintr-o lume anume ajuta la stabilizarea lumii cu pricina, redând un echilibru între ordine și haos prin întărirea legăturii cu Biblioteca. Dar simțea și o *provocare* – în lipsa unui cuvânt mai bun. Luna trecută trebuiseră să se strecoare într-un labirint colcăind de mașini de sub Edinburgh, pentru a recupera un exemplar din povestea pierdută *Regina Rosae*, a lui Erzsébet Báthory. Astăzi se strecuraseră la și de la licitație fără nicio problemă. (Tentativa de otrăvire era doar un detaliu nesemnificativ.) Irene nu era sigură ce avea să îi aducă ziua de mâine, dar promitea să fie interesantă.

– Ah! spuse Kai, satisfăcut, când făcură colțul după o cârciumă și intrară pe o alee întunecată. Mă gândeam eu. Suntem urmăriți.

Irene întoarse capul și surprinse siluetele a doi bărbați în spatele lor.

– Bine punctat! Sunt doar ei doi?

– Cel puțin încă unul. Cred că încearcă să ne taie calea dacă o luăm spre Berwick Street, zise Kai încruntat. Ce facem?

– Mergem spre Berwick Street, firește, spuse Irene, categorică. Altfel, cum am putea afla ce se petrece?

Kai o privi pieziș. Felinarele cu eter îi transformau profilul într-o sculptură în marmură. Ochii i se îngustaseră și păreau foarte întunecați.

– Mă lași pe mine să mă ocup?

– Te las să ai un cuvânt de spus, confirmă Irene. Tu îi distragi, eu fac ordine.

Kai încuviință, acceptând ordinul. Ea nu-i putea cere să lupte cot la cot într-o confruntare de stradă. Era dragon, în fond, și chiar și în formă umană putea sări și lovi oameni în cap. Iar fustele acestea londoneze, până la glezne, nu erau tocmai create pentru a facilita săriturile și loviturile.

Kai era dragon, ceea ce complica lucrurile. Îl făcea un ucenic util, cu capacități dincolo de limitele umane, dar însemna și că avea suficiente atitudini și prejudecăți solide. Detesta Neamul Frumos, fiindcă reprezenta forțele haosului, ceea ce era straniu, întrucât prezența lor în această lume era preponderentă. Și se purta cu aroganța unui dragon de sânge regal, deși refuza să intre în detalii când venea vorba despre familia sa. Irene avea suficientă experiență să știe că era posibil – de fapt, aproape sigur – să-i bage în bucluc. Dar, deocamdată, era de nădejde.

La această oră din noapte, piața și dughenele din Berwick Street erau închise, iar strada era doar slab luminată de felinare cu eter. Era momentul perfect pentru ca următorii lor să acționeze.

Ca la un semnal, cei doi bărbați începură să se apropie, iar un al treilea ieși de după colțul din fața lor. Avea îmbrăcămintea zdrențăroasă, haina cu gulerul peticit, descheiată, lăsând să se vadă o cravată înnodată la gât peste o cămașă parțial încheiată. Avea șapca trasă adânc peste ochi, ascunzându-i.

– Stați pe loc! mârâi el.

Kai și Irene se opriră.

– Lucrurile pot fi simple, spuse borfașul. Sau dificile. Eu și băieții nu vrem să vă facem rău dacă nu e neapărat necesar.

– Vai, nu! icni Irene, încercând să pară lipsită de intenții amenințătoare. Ce înseamnă asta?

– Doar un strop de violență absolut necesară, doamnă, spuse bărbatul.

Făcu un pas în față. Îi auzea pe ceilalți doi apropiindu-se rapid din spatele lor.

– Matale să stai departe de băiatul ăsta, iar eu și ai mei n-om avea niciun motiv să te deranjăm.

Probabil fiindcă era Kai cel care ducea geanta. Melancourt nu ar fi avut timp să îi avertizeze că ea părea să posede abilități neobișnuite. Irene nu putea refuza un avantaj.

– Atunci, de ce m-ați deranja pe mine? întrebă Kai.

Îi dădu geanta lui Irene și ea făcu un pas în spate, lăsându-i spațiu de manevră în timp ce ea se retrăgea în lateral. Cu coada

ochiului, ea văzu lumini stingându-se la ferestrele de sus și perdele date la o parte. Pentru o clipă, crezu că văzuse ceva mișcându-se pe un acoperiș de vizavi, dar nu putea fi sigură, iar pericolul la nivelul străzii era iminent. Din fericire, avea încredere absolută în Kai și în capacitatea sa de a se ocupa de atacatori de unul singur. Probabil nu avea să depună nici cel mai mic efort.

Omul din fața lor scoase un baston telescopic din buzunar, cântărindu-l în mâini ca un utilizator experimentat. Însemna că erau niște borfași pregătiți, și nu tocmai recruți din crâșma de la colț.

Irene se întoarse să se uite la cei doi care se apropiau din spate. Schimbaseră ritmul, de la pas vioi la mers alene. Acum, că ajunseseră în lumina felinarelor, observă că obrajii lor erau acoperiți cu un soi de blană, sprâncenele, dese și împreunate, iar unghiile nu păreau tocmai unghii.

Vârcolaci. Nu se așteptase la vârcolaci.

Nu existau legi împotriva vârcolacilor în lumea aceasta alternativă. Totuși, dacă nu aveau bani, erau puternic ancorați în clasa socială dedicată muncii manuale și găinăriilor ocazionale. Vârcolacii aveau tendința de a se aduna laolaltă, în grupuri ca niște pseudofamilii extinse, în orașele mari, lucrând împreună în ture complete la fabrici ori la docuri sau organizându-se în bande de protecție. Irene nu încercase niciodată să afle ce făceau ei în zona rurală. Poate că duceau o viață sălbatică, vânând iepuri, dar se cam îndoia.

Din fericire, procesul era de durată și cerea eforturi constante, pe lună plină, pentru ca mutația să se transmită. Nu acesta era pericolul imediat. Dar erau mai rezistenți decât omul obișnuit și greu de oprit într-o luptă – doar dacă nu doreai să provoci daune serioase.

– Am dori geanta pe care tocmai i-ai pasat-o domnișoarei, mârâi primul vârcolac și își linse buzele, cu o limbă amenințător de lungă. Apoi, vei transmite un scurt mesaj oricui te-o fi angajat, dacă pricepi ce zic.